

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/88/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117214616
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4117214616.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcu: REALITY - X24 CZ s.r.o., so sídlom Nám. 1. máje 1605, 688 01 Uherský Brod, Česká republika, IČO: 29 213 754, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s.r.o., so sídlom Potočná 650/135 B, 911 01 Trenčín, IČO: 36 857 882, proti žalovanému: Mesto Nitra, so sídlom Štefánikova trieda 60, 950 06 Nitra, IČO: 00 308 307, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 17. januára 2019 č.k. 25C/33/2017-130, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady škody vo výške 53.568,82 eura. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 10 ods. 1, 2, 3, § 13, § 14 ods. 1, 2, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

1.2. Keďže žalobca sa domáhal náhrady škody z nesprávneho úradného postupu voči žalovanému, neskúmal či sa mal domáhať iného nároku voči inému subjektu, lebo to nebolo predmetom žaloby. Uviedol, že pre vznik škody, resp. zodpovednosti za škodu sa vyžadujú nasledovné predpoklady, ktoré musia byť splnené súčasne:

a) nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup,

b) škoda,

c) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, či nesprávnym úradným postupom a škodou.

1.3. Konštatoval, že v prípade nezákonného rozhodnutia sa požaduje, aby bolo rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, neskôr zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). V takom prípade súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Z vykonaného dokazovania zistil, že v predmetnej veci sa nejednalo o nezákonné rozhodnutie, keďže rozhodnutie správca dane bolo Finančným riaditeľstvom SR potvrdené, teda nebolo ani zrušené, ani zmenené pre nezákonnosť, preto žalobca v konaní nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia tak ako to vyžaduje ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Keďže nezákonné rozhodnutie neexistovalo, nemohlo ani dôjsť ku vzniku škody podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Ani nesprávny úradný postup žalovaného pri vyrubení dane z nehnuteľnosti žalobca nepreukázal, naopak z rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR vyplývalo, že správca dane pri vyrubení dane z nehnuteľností postupoval správne. Okrem toho žalobca sa ani nedomáhal preskúmania tohto rozhodnutia v zmysle správneho poriadku. Poukázal na to, že škodou podľa zákona č. 514/2003 Z.z.,

je skutočná škoda a ušlý zisk, ale žalobca nepreukázal vznik škody, keďže zákonne určenú a uhradenú daň nepovažoval bez ďalšieho za škodu.

1.4. K príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím, či nesprávnym úradným postupom a škodou konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal aká škoda mu mala vzniknúť, nepreukázal ani vznik škody, ani priamu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, ktorý vzťah musí byť bezprostredný, priamy, neprerušovaný a nie sprostredkovaný. Uzavrel, že medzi namietaným postupom správcu dane a požadovanou škodou neexistovala žiadna priama príčinná súvislosť.

1.5. Na základe vyššie uvedených skutočností a zákonných ustanovení dospel k záveru, že v prejednávanej veci sa nejedná o nezákonné rozhodnutie, ani nesprávny úradný postup, neboli preukázané ani ďalšie predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody, ktorými sú samotná škoda a nebola preukázaná priama príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

1.6. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, hoci vo veci mal plný úspech, keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. Žalovaný si však náhradu trov konania neuplatnil a žiadne trovy nešpecifikoval. Uviedol, že v konaní neboli zistené žiadne výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa ani v okolnostiach danej veci, ani u strán sporu podľa ustanovenia § 257 CSP.

2.1. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Dôvodil ustanovením § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP.

2.2. Namietal, že možnosť domáhať sa náhrady škody voči žalovanému ako správcovi dane spôsobom iniciovania súdneho konania nie je podmienená predchádzajúcim vedením konania o správnej žalobe. Tvrdil, že rozhodnutím Finančného riaditeľstva SR, ktorým sa preskúmavalo rozhodnutie žalovaného sa súd prvej inštancie nemal cítiť viazaný, pretože nešlo o typ rozhodnutia vypočítaný v ustanovení § 193 CSP. Mal za to, že Finančné riaditeľstvo SR sa v rozhodnutí dostatočne nevysporiadalo s otázkou, či bolo nesprávnym úradným postupom, keď žalovaný porušil právnu povinnosť podľa § 8 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z.z., a to skúmať existenciu miestnych podmienok za účelom posúdenia možnosti zníženia sadzby dane z nehnuteľnosti. Avšak za situácie, že bola predbežná otázka vyriešená skôr, iným meritorným rozhodnutím, konajúci súd síce nemôže opomenúť existenciu skoršieho rozhodnutia, teda má naň prihliadať, čo však neznamená, že je ním viazaný. Ďalej poukázal na ustanovenia § 8 ods. 1, 2, § 12 ods. 1, 2 zákona č. 582/2004 Z.z.

2.3. Poukázal na obsah žaloby a tvrdil, že škoda žalobcovi vznikla tým, že uhradil daňovú povinnosť v nesprávnej výške, lebo určená daň nezohľadňovala miestne podmienky, čo považoval za porušenie zákonnej povinnosti obsiahnutej v zákone č. 582/2004 Z.z. K tomu zopakoval svoje tvrdenia v žalobe, na základe ktorých bol žalovaný povinný vyrúbiť nižšiu daň.

2.4. Namietal, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavku dostatočného a presvedčivého odôvodnenia a javí sa ako arbitrárne v časti posúdenia existencie protiprávneho konania, neposkytuje odpovede na otázky, akým spôsobom dospel súd prvej inštancie k názoru, že postup žalovaného opísaný žalobcom nebolo možné kvalifikovať ako nesprávny úradný postup a akými úvahami sa spravoval pri ustálení neexistencie protiprávneho konania (neexistencie nesprávneho úradného postupu).

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnuté rozhodnutie vníma ako vecne správne a správne aj z pohľadu právneho posúdenia. Odvolanie považoval za účelovú obranu bez preukázania reálneho nároku. Tvrdil, že žalobca nepochopil podstatu zákona č. 514/2003 Z.z. a ním uvádzané argumenty nemajú žiadnu výpovednú hodnotu. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6.1. Žalobca v odvolaní namietal vadu konania spočívajúcu v nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré sa javilo ako arbitrárne. Dôvodil, že v časti posúdenia existencie protiprávneho konania, neposkytovalo odpovede na otázky, akým spôsobom dospel súd prvej inštancie k názoru, že postup žalovaného opísaný žalobcom nebolo možné kvalifikovať ako nesprávny úradný postup a akými úvahami sa správal pri ustálení neexistencie protiprávneho konania (neexistencie nesprávneho úradného postupu). Odvolací súd preto skúmal, či súd prvej inštancie konanie zaťažil vadou konania spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom.

6.2. Vada konania vymedzená v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Požiadavky na riadne zdôvodnenie rozsudku súdu stanovuje ustanovenie § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa neho v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Výkladom citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku pritom treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú, a napokon tiež len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené.

6.3. V danej veci súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov. Uviedol tiež, ako sa žalovaný sa k veci vyjadril. Jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. V rámci právneho posúdenia citoval ustanovenia právnych predpisov, podľa ktorých vec právne posúdil. Odvolací súd nezistil namietanú vadu konania, pre ktorú by bolo potrebné napadnúť rozsudok zrušiť, preto pristúpil k meritornému prejednaniu veci.

7.1. Predmetom konania v danej veci je žaloba, ktorou sa žalobca, po doplnení žaloby, domáhal voči žalovanému náhrady škody vo výške 53.568,82 eura titulom nesprávneho úradného postupu žalovaného ako správcu dane z nehnuteľnosti na rok 2014 podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Tvrdil, že žalovaný pri vyrubení dane z nehnuteľnosti nezákonne zasiahol do práv a právom chránených záujmov jeho právneho predchodcu tým, že nerešpektoval právnu úpravu umožňujúcu obciam zohľadniť pri vyrubení dane z nehnuteľnosti miestne podmienky podľa zákona č. 582/2014 Z.z. o miestnych daniach. Tým porušil právnu povinnosť správnu dane skúmať existenciu miestnych podmienok za účelom posúdenia možnosti zníženia sadzby dane z nehnuteľnosti. Preto bola vyrubená daňová povinnosť v značnej výške, ktorá v porovnaní s vtedajšou hodnotou predmetných nehnuteľností bola neadekvátna. Jeho právny predchodca mohol predmetné nehnuteľnosti užívať len v obmedzenom rozsahu z dôvodu nedostatkov v infraštruktúre žalovaného. Konkrétne šlo o neumožnenie riadnych možností príjazdu vozidlami pre právneho predchodcu žalobcu ani pre osoby, ktoré sa podieľali na užívaní nehnuteľností a neumožnenie parkovania v blízkosti nehnuteľností, za ktoré žalovaný inkasoval osobitné poplatky, ďalej žalovaný nebol schopný zabezpečiť poriadok a čistotu na verejných priestoroch obklopujúcich nehnuteľnosti a s tým súvisiaci vzhľad okolitého územia. Preto pokiaľ žalovaný v procese vyrubovania dane neprihliadol na miestne podmienky, hoci objektívne existovali, a neposúdil možnosť zníženia sadzby dane a samotnej dane, bol jeho postup nesprávny a týmto nesprávnym úradným postupom bola právnenmu predchodcovi žalobcu spôsobená škoda. Uplatnená škoda mala predstavovať rozdiel medzi vyrubenou a zaplatenou daňou a daňou určenou pri správnom postupe správcu.

7.2. Žalovaný navrhoval žalobu zamietnuť. Namietal svoju pasívnu vecnú legitimitáciu, dôvodiac, že žalobca sa mal domáhať preskúmania rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR. Nesprávny úradný postup považoval za nepreukázaný, tvrdenia žalobcu účelové a neurčité.

7.3. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaný vydal dňa 22.04.2014 rozhodnutie č. 479621/2014, ktorým ako správca dane vyrubil daňovníkovi: C. K., Dr. E. XXXX, XXX XX B., V. republika, daň z nehnuteľnosti na rok 2014 spolu v sume 53.568,82 eura. Daň z nehnuteľnosti mala byť zaplatená v troch splátkach v roku 2014. Na odvolanie daňovníka bolo rozhodnutie žalovaného preskúmané Finančným riaditeľstvom SR, ktoré svojim rozhodnutím zo dňa 29.07.2014 č. 1100304/1/323386/2014 rozhodnutie žalovaného zo dňa 22.04.2014 č. 479621/2014 potvrdilo. Rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR nebolo napadnuté žiadnym riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom ani správnu žalobou a nadobudlo právoplatnosť. Daň bola uhradená spoločnosťou Realsvit a.s. dňa 22.02.2016. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 04.08.2014 bola pohľadávka C.a K.a voči žalovanému postúpená na žalobcu. Žalobca pohľadávku postúpil v priebehu konania na ďalší subjekt, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14.02.2018, ktorá bola zrušená, preto do konania opätovne vstúpil žalobca. Žalobca listom zo dňa 11.04.2017 zaslal žalovanému návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

7.4. Súd prvej inštancie žalobu zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie bol na základe odvolania žalobcu predmetom skúmania odvolacím súdom.

8. Odvolací súd posudzujúc napadnutý rozsudok z hľadiska súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a aplikovaných zákonných ustanovení dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver. Z hľadiska skutkového stavu mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný vydal rozhodnutie o vyrubení dane z nehnuteľnosti právnomu predchodcovi žalobcu, ktoré bolo potvrdené odvolacím orgánom, nadobudlo právoplatnosť a nebolo príslušným orgánom zrušené ani zmenené. Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že sa nejedná o nezákonné rozhodnutie. Ďalej konštatoval, že žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup žalovaného, naopak z rozhodnutia Finančného riaditeľstva mal preukázané, že postup žalobcu bol správny. Následne konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal aká škoda mu vznikla, vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že nebolo preukázané splnenie predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody. Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie stotožnil, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoj rozsudok dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

9.1. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy vzniká splnením podmienok vzniku zodpovednosti, ktorými sú: 1. nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, 2. vznik škody či nemajetkovej ujmy a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, pričom súd rozhodujúci o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Nesprávny úradný postup zákon nedefinuje, je však zaň potrebné považovať činnosť spojenú s výkonom právomocí určitého orgánu verejnej moci, pri ktorej dôjde k porušeniu právnych predpisov upravujúcich túto činnosť alebo upravujúcich postup orgánu verejnej moci. Zákon stanovuje, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (§ 14 ods. 1).

9.2. Keďže v danej veci bolo nesporné, že rozhodnutie žalovaného bolo potvrdené odvolacím orgánom, nadobudlo právoplatnosť a nebolo príslušným orgánom zrušené ani zmenené, súd prvej inštancie dospel k správnomu záveru, podľa ktorého sa nejedná o nezákonné rozhodnutie. Navyše súd prvej inštancie nezistil ani postup žalovaného, ktorý by bolo možné hodnotiť ako nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a nemal preukázané ani splnenie ďalších predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že splnenie predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona š. 514/2003 Z.z. v danej veci nebolo preukázané.

10.1. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami žalobcu v odvolaní. S námietkou voči nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozsudku sa odvolací súd vypořiadal v bode 6.

10.2. Odvolací súd nespochybňuje tvrdenie žalobcu, podľa ktorého možnosť domáhať sa náhrady škody voči žalovanému ako správcovi dane na súde nie je podmienená predchádzajúcim vedením konania o správnej žalobe, dodáva však, že takýto právny názor s rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva, preto bolo toto tvrdenie neopodstatnené. Rovnako tak nebola opodstatnená námietka žalobcu, podľa ktorej Finančné riaditeľstvo SR sa v rozhodnutí dostatočne nevysporiadalo s otázkou, či bolo nesprávnym úradným postupom, keď žalovaný porušil právnu povinnosť podľa § 8 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z.z., a to skúmať existenciu miestnych podmienok za účelom posúdenia možnosti zníženia sadzby dane z nehnuteľnosti, keďže rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR, nebolo predmetom preskúmania súdom prvej inštancie.

10.3. S tvrdením žalobcu, podľa ktorého rozhodnutím Finančného riaditeľstva SR, ktorým sa preskúmavalo rozhodnutie žalovaného sa súd prvej inštancie nemal cítiť viazaný, pretože nešlo o typ rozhodnutia vypočítaný v ustanovení § 193 CSP, sa odvolací súd stotožnil. Poukazuje však na obsah napadnutého rozsudku, z ktorého nevyplývalo, že súd prvej inštancie sa podľa § 193 CSP cítil byť viazaný či už výrokom alebo dokonca dôvodmi rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR. Pokiaľ aj súd prvej inštancie prihladol rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR a uviedol, že neho vyplýva správny postup správcu dane pri vyrubení dane z nehnuteľností, tým len podporil vlastný záver, podľa ktorého v danej veci neboli splnené zákonné predpoklady pre priznanie uplatneného nároku.

10.4. Pokiaľ žalobca s poukazom na ustanovenia § 8 ods. 1, 2, § 12 ods. 1, 2 zákona č. 582/2004 Z.z. a na obsah žaloby, tvrdil, že škoda žalobcovi vznikla tým, že uhradil daňovú povinnosť v nesprávnej výške, lebo určená daň nezohľadňovala miestne podmienky, čo považoval za porušenie zákonnej povinnosti obsiahnutej v zákone č. 582/2004 Z.z., ani s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožnil. Z ustanovenia § 8 ods. 2 a § 12 ods. 2 totiž nevyplýva právna povinnosť, ale len možnosť správcu dane znížiť sadzbu dane z pozemkov a stavieb podľa miestnych podmienok, a to všeobecne záväzným nariadením. Z uvedeného dôvodu odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že žalobca pri vydaní rozhodnutia o vyrubení dane neporušil žiadnu zákonnú povinnosť.

11. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § XX2 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § XX2 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).